

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กลุ่มเพื่อนหญิง. คู่มืออาสาสมัครส่งเสริมสิทธิสตรี. กรุงเทพฯ: สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, ตุลาคม 2533.

กาญจนา แก้วเทพ. มานแห่งอดีต. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพลส, (ม.ป.ป.).

กาญจนา แก้วเทพ. ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มิถุนายน 2535.

คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ, สำนักงาน. การมีส่วนร่วมของสตรีในการพัฒนา. ใน รายงาน สถานภาพสตรีไทยและแผนที่จะนำไปสู่การปฏิบัติ พ.ศ.2537, หน้า 22-48. 4-15 กันยายน 2538 ณ กรุงปักกิ่ง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน.

คนตัวเล็ก. เขียนชีวิตด้วย "หนังสือ". นนทบุรี: สำนักพิมพ์ บัน(เกิด)เทิง, มีนาคม 2539.

คลอเดีย วอลลิส. ผู้หญิงก้าวรุดหน้า. เสรีภาพ 11 (2533): 12-17.

ฉลาดชาย รมิตานนท์. ผู้หญิงกับวัฒนธรรม : มานุษยวิทยา คำตอบหรือตัวปัญหา. ใน การอบรมนักวิจัยด้านสตรีศึกษา, หน้า 1-40. 14-27 ตุลาคม 2532 ณ โรงแรม นอร์ธเทอร์นอินน์ จังหวัดเชียงใหม่.

ชัตสนีย์ สินธุสิงห์, บรรณาธิการ. วรรณคดีศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ชัยพร วิชาวุธ. พฤติกรรมมนุษย์. ใน สุจิต บุญบงการและคณะ (บรรณาธิการ), มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์. คนกับหนังสือ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สารคดี, มีนาคม 2536.

ทีปกร. ศิลปะเพื่อชีวิต ศิลปะเพื่อประชาชน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, ตุลาคม 2531.

ธัญญา สังขพันธานนท์. วรรณกรรมวิจารณ์. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์นาคร, พฤศจิกายน 2539.

บัณฑิตสตรีทางกฎหมายแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์, สมาคม. เครื่องหมายแห่งความรุ่งเรือง คือสภาพแห่งสตรี. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์, ธันวาคม 2535.

บุญสนอง บุญโยทยาน. มนุษย์กับสังคม. อ้างถึงใน วรรณท์ อักษรพงศ์. การศึกษาสังคมและวัฒนธรรมไทยในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นจากเรื่องขุนช้าง-ขุนแผน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

ปทุมรัตน์ วงศ์ดนตรี. ซีโมน เดอ โบวัวร์ กับการต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีใน 'เพศที่สอง'. วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 4 (2524) : 139-149.

- ปรมาณูชาติชินโรส, สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ. กฤษณาสอนน้องคำฉันท์. พระนคร: สำนักพิมพ์ศิริอักษรสาส์น, 2508.
- ประจักษ์ ปรากฏพิทยากร. ประเพณีในขุนช้างขุนแผน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เจริญธรรม, 2519.
- ประสพสุข บุญเดช. การใช้คำนำหน้านามและชื่อสกุลของหญิงมีสามี. ใน การสัมมนากฎหมายเกี่ยวกับสตรี เรื่อง สตรีมีสิทธิเลือกใช้ชื่อสกุลหรือไม่. 22 กันยายน 2538 ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล.
- ปรีชา คุวินทร์พันธุ์. กลุ่มสังคม. ใน มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด, 2538.
- พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2524.
- พระราชบัญญัติชื่อบุคคล พ.ศ. 2505. ใน การสัมมนากฎหมายเกี่ยวกับสตรีเรื่อง สตรีมีสิทธิเลือกใช้ชื่อสกุลหรือไม่. 22 กันยายน 2538 ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล.
- พชนี อัยราวงษ์. จริยศึกษาของสตรีไทยในสุภาสิตสอนหญิงคำกลอน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- พันธการ. ...คือเธอ...ศิโรมอร อุดนรูป. After Work Magazine 4 No.46 (May 37): 199-201.
- ไพโรจน์ กัมพูสิริ. กฎหมายลักษณะครอบครัว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ธันวาคม 2527.
- ยศ สันตสมบัติ. มนุษย์กับวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, มกราคม 2537.
- ร่างรัฐธรรมนูญ, สภา. คณะกรรมาธิการประชาสัมพันธ์. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, 2540, หน้า 10-11.
- ลำพวรรณ น่วมบุญลือ. สิทธิและหน้าที่ของสตรีตามกฎหมายไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- วิจิตรวาทการ, พลตรีหลวง. วิชาการครองเรือน-ครองรัก. กรุงเทพฯ: บริษัท สารมวลชน จำกัด, มีนาคม 2533.

- วิมลศิริ ชำนาญเวช. การใช้นามสกุลของหญิงมีสามี. ใน การสัมมนากฎหมายเกี่ยวกับสตรี เรื่องสตรีมีสิทธิเลือกใช้ชื่อสกุลหรือไม่. 22 กันยายน 2538 ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาวัยกลางคน : การเผชิญภาวะวิกฤติและการปรับตัว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ตะเกียง, 2534.
- ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ. การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันกับไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ศิริมอร อุดมทรูป. ลำเนาป่า. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หมึกจีน, 2532.
- สตรีแห่งชาติในพระบรมราชินูปถัมภ์, สภา. สตรีไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วิทยากร, (ม.ป.ป.).
- สมทบ สุวรรณสุทธิ. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยบุคคล. กรุงเทพฯ: คณะนิติศาสตร์, (ม.ป.ป.).
- สมศรี สุกุมลนันทน์. ครบเครื่องเรื่องครอบครัว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม่คำผาง, สิงหาคม 2539.
- สุนทรภู่. ประชุมสุภาสิตสุนทรภู่และสุภาสิตสอนสตรี. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร, พฤษภาคม 2508.
- สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา. จิตวิทยาของสตรี. วารสารสุขภาพ 10 (กุมภาพันธ์ 2525): 59-72.
- สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา. อาการเศร้าแฝงในสตรีนักวิชาชีพ. วารสารการศึกษานอกโรงเรียน 19 (มิถุนายน-กรกฎาคม 2525): 46-52.
- สุภัตรา มาศดิตถ์. สตรีสากลของหญิงไทย. ใน เครื่องหมายแห่งความรุ่งเรือง คือ สภาพแห่งสตรี. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์, ธันวาคม 2535.
- สุภัตรา สุภาพ. สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2531.
- สุรางค์ จันทน์เอม. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรบัณฑิต, 2529.
- เสฐียรโกเศศ (นามแฝง). การศึกษาเรื่องประเพณีไทย. พระนคร : ราชบัณฑิตยสถาน, 2505,
อ้างถึงใน สตรีแห่งชาติในพระบรมราชินูปถัมภ์, สภา. สตรีไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วิทยากร, (ม.ป.ป.).
- อ. พันธุ์บุญเกิด. ทัศนะความรักของผู้หญิงชื่อ "ลำเนา". สตรีทัศน์ 3 (สิงหาคม-ตุลาคม 2528): 70-77.
- อมรสิริ สันต์สุรติกุล. สถานภาพของผู้หญิงฝรั่งเศสในปัจจุบัน. ใน การศึกษาเรื่องผู้หญิง. หน้า 71-84. โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ตุลาคม 2535.

- อมรา พงศาพิชญ์. มนุษย์กับวัฒนธรรม. ใน สังคมและวัฒนธรรม กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- อลิซ ชวาร์ตเซอร์. ซีโมน เดอ โบวัวร์ ผู้หญิงที่ขบถ. แปลโดย อมรสิริ-กนิษฐ. กรุงเทพฯ: สำนัก
พิมพ์เจนเดอร์เพรส, 2534.
- อุทัย วงศ์ไวยวรรณ. วิเคราะห์การปลดแอกสตรีของอเมริกาและอังกฤษ. อักษรศาสตร์วิจารณ์
2 (มกราคม 2518): 18-25.
- เอ็ม สก็อต เปค. ความรักในทัศนะใหม่. แปลและเรียบเรียงโดย วิทยากร เชียงกุล. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์ปรัชญา, กุมภาพันธ์ 2538.
- เออร์มา บอมเบ็ค. คุณเป็นแม่ภาษาอะไรกัน. แปลโดย นวลคำ จันภา. กทม.: โรงพิมพ์
จตุจักรการพิมพ์, สิงหาคม 2527.
- อำพรพรณ โอตระกุล. นางโนนวนิยายแบบเอกซิสเตนเชียลลิสม์. โลกหนังสือ 1,11 (สิงหาคม
2521)

ภาษาอังกฤษ

Beauvoir, S. d. She Came to Stay. Translated by Y. Moyses and R. Senhouse. London: Cox & Wyman Ltd, 1967.

Biersanz, J., and Biersanz, M. The Introduction to Sociology. p. 136, อ้างถึงใน งามพิศ สัตย์สงวน. การจัดระเบียบทางสังคม. ใน สังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

Bundtzen, L. Women in The Bell Jar: Two Allegories. In H. Bloom (ed.), Modern Critical Views Sylvia Plath. pp. 121-131. New York: Chelsea House Publishers, 1989.

Collins, R. Sociology of Marriage & the Family. Chicago: Nelson-Hall Inc., 1985.

Deckard, B. S. The Women's Movement: Political, Socioeconomic, and Psychological issues. New York: Harper & Row, Publishers, 1975.

Eichenbaum, L., and Orbach, S. Understanding women. England: Clays Ltd, St Ives plc, 1983c.

Fallaize, E. The Novels of Simone de Beauvoir. Worcester: Billing & Sons Ltd, 1988.

Friedan, B. The feminine mystique. New York: Dell Publishing, 1963.

Gilbert, S. M., and Gubar, S. The Norton Anthology of Literature by Women. USA: Penquin Books Ltd, 1985.

Harris, M. The Bell Jar. In L. W. Wagner (ed.) Critical Essays on Sylvia Plath, pp. 34-38. Boston: G.K. Hall & Company, 1989.

Humm, M. The Dictionary of Feminist Theory. U.S.A.: Ohio State University Press, 1990.

Jardine, A. Interview with Simone de Beauvoir, p. 233. cited in Elizabeth Fallaize. The Novels of Simone de Beauvoir. Worcester: Billing & Sons Ltd, 1988.

Jary, D., and Jary, J. Dictionary of Sociology. Glasgow: HarperCollins Publishers, 1995.

Lawrence, M. Women's psychology and feminist social work practice. In M. Langan and L. Day (eds.), Women, oppression and social work, pp. 32-47. London: Routledge, 1993.

Mills, S. Authentic Realism. Feminist Readings/Feminists Reading. Harvester: Wheatsheaf, 1989.

- Patmore, C. K. D. The Angel in the House. In W. A. Briggs (comp.), Great Poems of the England language: an anthology. pp. 956-962. New York: Tudor Pub.Co., c 1941.
- Plath, S. The Bell Jar. London: Faber and Faber Limited, 1966.
- Rosenfield, A. Why Men Die Young. Reader's Digest. Dec. 1972.
- Schwaiger, B. Why Is There Salt in the Sea?. Translated by S. Lug. USA: the University of Nebraska Press, 1988.
- Schwarzer, H. v. A. Das neueste Emma-Buch. Mnchen: Deutscher Taschenbuch Verlag GmbH & Co.KG, April 1991.
- Showalter, E., ed. Daughters of Decadence: Women Writers of the Fin-de-Siecle. London: Virago Press Limited, June 1993.
- The American Heritage College Dictionary Boston: Houghton Mifflin Company, 1993.
- The Reform of Family Law in Europe (The Equality of the Spouses-Divorce-Illegitimate children). In A. G. Chloros (ed.), A Seminar of the University Institute of Luxembourg. p. 118. Deventer: Kluwer BV, 1978.
- Woolf, V. Professions for women. In S. M. Gilbert and S. Gubar (eds.), The Norton Anthology of Literature by woman. Canada: Penquin Books Ltd, 1985.
- Wördemann, J. Schreiben um zu überleben oder Schreiben als Arbeit. Notizen zum Treffen schreibender Frauen in München, Mai 1976. alternative 108/109 (Juni-August 1976) : 116-117, อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิจ. การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันกับไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ภาคผนวก ก

ประวัติและผลงานของนักเขียนสตรี 4 ท่าน

ซีโมน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) เกิดวันที่ 9 มกราคม ค.ศ.1908 ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ในครอบครัวชนชั้นกลางที่เคร่งศาสนา บิดาชื่อกาสตง เดอ โบวัวร์ (Gaston de Beauvoir) ประกอบอาชีพทนายความ มารดาชื่อฟรองซัวส์ เดอ โบวัวร์ (Françoise de Beauvoir) ได้รับการศึกษาจากสำนักแม่ชีทำให้มีความผูกพันกับพระเจ้าและยอมอยู่ใต้อำนาจสามี จึงเป็นผู้กำหนดวิถีชีวิตภรรยาและบุตร โบวัวร์ใช้ชีวิตวัยเด็กอย่างมีความสุขและเพียบพร้อมทุกอย่าง ครอบครัวมักไปพักผ่อนที่บ้านของปู่ในชนบทช่วงฤดูร้อนทุกปี เธอมีโอกาสสัมผัสวัฒนธรรมชาติและเรียนรู้เรื่องที่ไม่มีในหนังสือเรียน เช่น ความยากจนของชาวชนบท เป็นต้น ถึงกระนั้นโดยทั่วไปเธอก็เป็นเด็กกล้าแรง เรียนดีและมีความคิดสร้างสรรค์

ความสัมพันธ์ระหว่างโบวัวร์และครอบครัวราบรื่นเรื่อยมาจนย่างวัยสาว เธอเริ่มรู้สึกว่ามีแม่ชอบให้อำนาจไม่ให้อิสระและไม่ยอมรับฟังความคิดเห็น พ่อซึ่งเคยรักใคร่สนิทสนมดึกลับเริ่มเห็นห่างและมักเข้าข้างแม่อยู่เสมอ สิ่งนี้นับเป็นส่วนผลักดันให้เธอคิดว่าชีวิตนี้ว่างเปล่าเมื่อไม่มีอิสระในการเลือกวิถีชีวิตของตนเอง ความไม่พอใจต่อกฎเกณฑ์ของสังคมและครอบครัวทำให้โบวัวร์ต่อต้านและเกิดความคิดเห็นขัดแย้งเธอต้องการเสรีภาพในการกำหนดวิถีชีวิตของตนเองและเห็นว่าการดำรงอยู่ของพระเจ้าจำกัดอิสรภาพและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของมนุษย์ การปฏิเสธพระเจ้าทำให้เธอปฏิเสธกฎคำสอนของคริสตจักรและแฉงนถึงถึงการปฏิเสธค่านิยมบางอย่างของสังคมชนชั้นกลางด้วย

โบวัวร์มีเพื่อนสนิทชื่อเล่นว่า ซาซา (Zaza) ทั้งสองเรียนแข่งกันและมักแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอยู่เสมอ ซาซาต้องการแต่งงานและมีลูกแต่โบวัวร์กลับมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งว่าการมีลูกเป็นวัฏจักรต่อเนื่องที่น่าเบื่อ เธอต้องการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานโดยเฉพาะการเขียนหนังสือมากกว่า ดังนั้นเมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปลายเธอจึงสมัครเรียนสาขาวิชาปรัชญาที่มหาวิทยาลัยปารีสพร้อมกับเรียนในสถาบันฝึกหัดครูชั้นสูง ในช่วงนี้เองที่เธอรู้จักกับ ฌอง ปอล ซาร์ตร์ (Jean-Paul Sartre) เขาทำให้เธอเลิกประพฤติตัวแบบชนชั้นกลางและเลิกยึดมั่นในกรอบประเพณี นอกจากนี้ซาร์ตร์ยังเป็นเพื่อนที่เข้าใจและเป็นทีปรึกษาคนสำคัญของเธอ

นับแต่นั้นมาโบว์วิกรกลายเป็นเพื่อนคู่ใจของชาร์ตรและไม่เคยห่างกับครอบครัวอีกต่อไป พวกเขาใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข แม้โบว์วิกรจะใช้ชีวิตอยู่กับชาร์ตรแต่ทั้งสองยังมีเสรีภาพส่วนบุคคลในการคิดและเลือกตัดสินใจ ดังนั้นการแต่งงานหรือข้อผูกมัดทางกฎหมายจึงไร้ความหมาย โดยสิ้นเชิงสำหรับคนทั้งสอง แต่แล้วในช่วงประมาณปี ค.ศ.1936-1937 เป็นช่วงเวลาที่ชาร์ตรมีความสัมพันธ์ฉันคู่รักกับบออลกา โคซากีวิกซ์ (Olga Kosakiewicz) ลูกศิษย์และเพื่อนสนิทของโบว์วิกร ซึ่งนำไปสู่การอยู่ร่วมกันของคนทั้งสามคือ โบว์วิกร, ชาร์ตร และโคซากีวิกซ์ในที่สุด บทบาทสำคัญมากของโบว์วิกรคือนักเรียกรองสิทธิสตรีคนสำคัญของโลก ซีโมน เดอ โบว์วิกร มรณกรรมเมื่อวันที่ 14 เมษายน ค.ศ.1986

ผลงานชิ้นสำคัญบางส่วนของซีโมน เดอ โบว์วิกร คือ

- นวนิยายเล่มแรกเรื่อง *L'Invitée* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1943 นวนิยายอัตชีวประวัติช่วงหนึ่งของชีวิตระหว่างคนสามคนคือ โบว์วิกร, ชาร์ตร และโคซากีวิกซ์
- หนังสือเรื่อง *Le deuxième sexe* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1949 ผลงานเขียนสร้างชื่อเสียงให้กับโบว์วิกรอย่างมาก สะท้อนความคิดและความเชื่อที่ว่าสถานภาพความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิงและชายในสังคมเป็นผลสืบเนื่องมาจากระบบสังคมวัฒนธรรมไม่ใช่จากลักษณะทางชีววิทยาของมนุษย์ ดังคำพูดสำคัญของเธอคือ "ผู้หญิงไม่ได้เกิดมาเป็นผู้หญิง แต่ถูกทำให้กลายเป็นผู้หญิง"
- นวนิยายเรื่อง *Les mandarins* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1954 ได้รับรางวัลกงกูร์ต์ (Concourt)

ซิลเวีย พลาธ (Sylvia Plath) เกิดวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ.1932 ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา บิดาชื่อออตโต พลาธ (Otto Plath) เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงทางด้านชีววิทยาที่มหาวิทยาลัยบอสตันและเป็นพี่รู้จักของนานาประเทศในฐานะผู้เชี่ยวชาญทางผึ้ง พ่อได้อพยพจากไปแลนด์มาอาศัยอยู่ในอเมริกาตั้งแต่ยังหนุ่ม มารดาชื่อ ไอเรเลีย โซเบอร์ พลาธ (Aurelia Schober Plath) ประกอบอาชีพเป็นครูสอนหนังสือในโรงเรียนมัธยมและได้ลาออกมาเป็นแม่บ้านหลังการแต่งงาน ซิลเวีย พลาธใช้ชีวิตในวัยเด็กที่วินโทรป (Winthrop) เมืองชายทะเลใกล้บอสตัน ตาและยายเป็นชาวออสเตรเลีย เธอมีน้องชายหนึ่งคนอายุอ่อนกว่า 2 ปีครึ่ง การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเกิดขึ้นกับชีวิตของพลาธเมื่อพ่อของเธอเสียชีวิตหลังจากเจ็บป่วยและทรมาณมานานในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1940 ขณะที่เธอมีอายุได้ 8 ปี แม่และยายได้ย้ายครอบครัวมาที่เมืองเวลสเลย์ (Wellsley) ที่อยู่ของชนชั้นกลางหัวอนุรักษ์ชนเมืองบอสตัน แม่กลับไปประกอบอาชีพสอนนักศึกษาในโปรแกรมการฝึกหัดเลขานุการทางการแพทย์ที่มหาวิทยาลัยบอสตัน ยายเข้ารับหน้าที่ดูแลเรื่องงานภายในบ้าน ตาทำงานในตำแหน่งหัวหน้าบริกรที่สโมสรบรุกคลิน (Brookline Country Club) จึงทำให้เขาต้องใช้เวลาระหว่างสัปดาห์ที่นั่น

ในช่วงวัยเด็กพลาธเริ่มเขียนกลอนและวาดภาพด้วยปากกาและหมึกรวมทั้งสะสมรางวัลจากการตีพิมพ์ผลงานแต่ละชิ้นของเธอ เมื่ออายุ 17 ปีงานเขียนของเธอเริ่มมีระบบระเบียบที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตามเธอมิได้รับโอกาสง่ายๆ ในการตีพิมพ์หนังสือดังจะเห็นจากการที่เธอได้ส่งงานเขียน 45 ชิ้นแก่นิตยสาร *Seventeen* ก่อนที่เรื่องสั้นเรื่องแรกของเธอชื่อ "And Summer Will Not Come Again" ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารประจำเดือนสิงหาคม ค.ศ.1950 บทกลอนชื่อ "Bitter Strawberries" ซึ่งแสดงความคิดเห็นเสียดสีสงครามได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ในนิตยสาร *Christian Science Monitor* ในเดือนเดียวกัน

ในเดือนกันยายน ค.ศ.1950 พลาธเข้าศึกษาในวิทยาลัยสมิธ (Smith College) วิทยาลัยผู้หญิงที่ใหญ่ที่สุดในโลกซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองนอร์แธมป์ตัน (Northampton) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ เธอได้รับทุนการศึกษาส่วนหนึ่งจาก Wellesley Smith Club และอีกส่วนหนึ่งจากโอลิฟ ฮิกกินส์ พรูตี (Olive Higgins Prouty) นักเขียนผู้แต่งหนังสือเรื่อง *Stella Dallas* ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นเพื่อนและผู้อุปถัมภ์พลาธ

ในช่วงเวลานั้นเองที่พลาธเริ่มตระหนักรู้ถึงตนเองในฐานะที่เป็นผู้หญิงและเกิดความรู้สึกขัดแย้งอย่างมากระหว่างการใช้ชีวิตในฐานะนักประพันธ์และการใช้ชีวิตในฐานะภรรยาและมารดา ต่อมาเธอได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวแทนวิทยาลัยเข้าฝึกงานในฐานะบรรณาธิการรับเชิญ

ของนิตยสาร *Mademoiselle* จึงต้องเดินทางไปฝึกงานที่กรุงนิวยอร์กตั้งแต่วันที่ 1-26 มิถุนายน ค.ศ.1953 ซึ่งเธอได้รับการอุปถัมภ์ค่าใช้จ่ายทั้งหมด ตลอดช่วงเวลาแห่งการฝึกงานเป็นช่วงเวลา เธอได้พบกับลாம்ซึ่งเป็นตัวแทนของยูเอ็น (UN) ศิลปินที่มีชื่อเสียงรวมทั้งนักเขียนมากมาย ช่วง มิถุนายน ค.ศ.1955 เธอจบการศึกษาจากวิทยาลัยสมิธ หลังจากนั้นเธอได้พบกับเทด ฮิวส์ (Ted Hughes) กวีชาวอังกฤษและได้แต่งงานกันที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ.1956 ต่อมาพลาร์เริ่มรู้สึกลำบากใจที่จะต้องยกเลิกการสอนและแผนการศึกษาของเธอที่สร้างความสำเร็จมาให้โดยตลอดเพื่อแลกเปลี่ยนกับเวลาที่เธอจะมีให้กับงานเขียนหนังสือ

ในเดือนเมษายน ค.ศ.1960 ลูกคนแรกของเธอคือ เฟรดา (Frieda) ได้ถือกำเนิดมา และในวันที่ 17 มกราคม ค.ศ.1962 ลูกชายคนแรกที่ชื่อนิโคลาส (Nicholas) ได้ถือกำเนิดขึ้นมา เวลาตลอดวันของเธอจึงถูกแบ่งออกสำหรับลูกๆ งานบ้านและงานเขียนหนังสือ อย่างไรก็ตามวันที่ 10 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1962 พลาร์ได้นำรายงานที่เกี่ยวกับความคืบหน้าของนวนิยายส่วนหนึ่งไปให้สำนักพิมพ์ ต่อจากนั้นพลาร์และฮิวส์ตัดสินใจแยกกันอยู่หลังจากการพักผ่อนที่ไอร์แลนด์ (Ireland) ช่วงฤดูร้อนจึงเป็นช่วงที่เธอประสบความยากลำบาก เธอต้องทุกข์ทรมานกับการเป็นไข้เป็นระยะ และตัวร้อนสูง เมื่อหนังสือ *The Bell Jar* ได้รับการตีพิมพ์ในเดือนมกราคม ค.ศ.1963 พลาร์เริ่มรู้สึกเป็นทุกข์จากข้อวิจารณ์ของนักวิจารณ์หนังสือ จากประสบการณ์และปัญหาชีวิตส่วนตัวทำให้เธอตัดสินใจกระทำอัตวินิบาตกรรมเมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1963

ผลงานชิ้นสำคัญบางส่วนของซิลเวีย พลาร์ คือ

- หนังสือเรื่องสั้นเรื่องแรกชื่อ *And Summer Will Not Come Again* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1950
- ผลงานบทกวีรวมเล่ม ชื่อ *The Colossus* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1960
- นวนิยายอัตชีวประวัติเรื่อง *The Bell Jar* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1963 ปัจจุบันได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ในชื่อเดียวกัน
- ผลงานบทกวีรวมเล่มชุดสุดท้ายเรื่อง *Ariel* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1965

บรigitเตอะ ชไวเกอร์ (Brigitte Schwaiger) เกิดวันที่ 6 เมษายน ค.ศ.1949 ที่เมืองเฟรสต์ดัตต์ (Freistadt) ประเทศออสเตรีย เป็นบุตรสาวของนายแพทย์ มารดามีหน้าที่เป็นแม่บ้าน หลังจากสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา เธอไปศึกษาต่อด้านภาษาเยอรมัน วิชาจิตวิทยา และภาษาสเปน เธอได้ทำงานกับช่างทาสีและช่างแกะสลักรวมทั้งเคยทำงานเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ เป็นนักแสดงและเป็นเลขานุการที่โรงพิมพ์การละคร เธอได้พบกับสามีเมื่ออายุ 18 ปี ขณะอยู่ในประเทศสเปน สามีเป็นทหารผ่านศึกและนับถือลัทธิชาตินิยมฝรั่งเศส เธอแต่งงานเมื่ออายุ 20 ปีและหย่าขาดจากสามีอีกสองปีต่อมาเพราะชีวิตการแต่งงานล้มเหลวและไม่มีความสุข ในปี ค.ศ.1974 เธอย้ายไปอยู่ที่กรุงเวียนนา เธอเริ่มประกอบอาชีพเป็นนักเขียนอิสระตั้งแต่นั้นปี ค.ศ.1975 ปัจจุบันยังอาศัยอยู่ที่กรุงเวียนนา

ในปี ค.ศ.1978 ชไวเกอร์ตีพิมพ์เรื่องสั้นรวมเล่มชื่อเรื่อง *Mein Spanisches Dorf (My spanish Village)* สำหรับหนังสือเรื่อง *Lange Abwesenheit (Long Absence)* ได้รับการตีพิมพ์ปี ค.ศ.1980 เนื้อเรื่องเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ที่มีปัญหาทางอารมณ์ระหว่างลูกสาวกับพ่อและการก่อตั้งสถาบันครอบครัว หนังสือที่โปรดปรานของชไวเกอร์อีกเล่มหนึ่ง คือ *Der Himmel ist süß. Eine Beichte (Heaven Is Sweet: A Confession)* ได้รับการตีพิมพ์ปี ค.ศ.1984 ซึ่งประกอบด้วยความทรงจำของเด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งซึ่งเติบโตในทศวรรษที่ 50 ในเมืองเล็กๆ ของประเทศออสเตรีย นอกจากนี้ชไวเกอร์ได้เขียนบทกลอนแต่ได้รับการตีพิมพ์จำนวนไม่มากนัก

ผลงานชิ้นสำคัญบางส่วนของบรigitเตอะ ชไวเกอร์ คือ

- นวนิยายเรื่องแรก *Why Is There Salt in the Sea?* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1977 เป็นผลงานอัตชีวประวัติซึ่งได้รับการตีพิมพ์ซ้ำถึง 15 ครั้งภายในเวลา 1 ปี รวมทั้งได้รับการถ่ายทอดเป็นภาษาต่างๆ มากมาย

- หนังสือรวมเรื่องสั้น *Mein Spanisches Dorf (My spanish Village)* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1976

- หนังสือ *Lange Abwesenheit (Long Absence)* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1980

- หนังสือ *Der Himmel ist süß. Eine Beichte (Heaven Is Sweet: A Confession)* ตีพิมพ์ปี ค.ศ.1984

ศิริเมธอร อุณหภูม เกิดวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2492 (ค.ศ. 1949) ที่กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรสาวของนักเขียนและนักแปลเรื่องนาม ประมุข อุณหภูม (นามปากกา อุชฌนา เพลิงธรรม) มารดาคือ ประยงค์ศรี (นาคะนาค) อุณหภูม ศิริเมธอมีพี่น้องทั้งหมด 3 คน เป็นบุตรคนที่ 2 และเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว มีชื่อเล่นว่า “เบ๊ก” นับถือนิกายพุทธ สัญชาติไทย สำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมและมัธยมจากโรงเรียนราชินี ระดับอุดมศึกษาจากคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร เอกประวัติศาสตร์ ตั้งแต่ช่วงวัยเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้เป็นตัวของตัวเอง ให้คิดและตัดสินใจด้วยตนเอง ปัจจุบันใช้ชีวิตคู่กับ ยิ่งศักดิ์ ไคว์สุรัตน์ (นักเขียนนามปากกา อีแรงแจ) โดยไร้ข้อผูกมัดทางกฎหมาย และเธอรับหน้าที่เป็นแม่บ้านควบคู่ไปกับการเป็นนักเขียนอิสระในปัจจุบัน

งานเขียนชิ้นแรกเป็นเรื่องสั้นชื่อ “ความรักของนายปิลันธน์” ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น “ครั้งกระนั้น กระนั้น” ลงพิมพ์ในวารสาร *สวนแก้ว* มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลงานเขียนทั้งหมดมีทั้งประเภทนวนิยาย, เรื่องสั้น, สารคดี, เรื่องแปล และบันทึกความรู้สึก นอกจากนี้ยังมีผลงานประเภทบทร้อยกรองบ้างเล็กน้อย ผลงานชิ้นสำคัญบางชิ้นที่ได้รับการตีพิมพ์รวมเล่มมีดังนี้

- *เมื่อยสมบูรณแบบ* (เรื่องแปล) ตีพิมพ์ปี พ.ศ.2520
- *วันที่แดดเปลี่ยนสี* (รวมเรื่องสั้น) ตีพิมพ์เดือนสิงหาคม พ.ศ.2522
- *ผู้หญิงพิเศษ* (รวมเรื่องสั้น) ตีพิมพ์ปี พ.ศ.2527
- *ลำเนาป่า* (นวนิยาย) ได้รับรางวัลชมเชย ประจำปี 2527 จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือ ของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ จนถึงปัจจุบันได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 5 และได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์โดยใช้ชื่อว่า “คือฉัน”
- *ร่มไม้ชายคา* (สารจากชีวิต) ตีพิมพ์เดือนตุลาคม พ.ศ.2538
- *ทางเลือกมีมากกว่าหนึ่ง* (สารจากชีวิตเรื่องสุขภาพ) ตีพิมพ์เดือนกันยายน

พ.ศ.2539

ภาคผนวก ข

เรื่องย่อนวนิยาย 4 เรื่อง

นวนิยายเรื่อง *ซี เคม ทู สเตย์* ตัวละครเอกหญิงชื่อฟรองซัวส์ (Françoise) มีอายุวัยกลางคน เธอรู้สึกภูมิใจในสติปัญญา ความเป็นผู้ใหญ่และความตรงไปตรงมาของตนเองซึ่งทำให้เธอรู้สึกแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่นที่อยู่รอบข้างซึ่งมีแต่ความอ่อนเยาว์กว่าทั้งอายุและประสบการณ์

เรื่องเริ่มต้นที่ฟรองซัวส์และเพื่อนร่วมงานชื่อเจอร์เบิร์ต (Gerbert) ร่วมกันทำงานอยู่ที่โรงละคร ฟรองซัวส์รู้สึกชื่นชมบุคลิกที่ดีและความสุภาพของเขา อย่างไรก็ตามฟรองซัวส์มีคนรักชื่อปีแอร์ (Pierre) ผู้อำนวยการคณะละครที่ปารีส พวกเขาใช้ชีวิตเยี่ยงสามีภรรยาอยู่เป็นเวลาหลายปีโดยมิได้มีข้อผูกมัดทางกฎหมายต่อกัน คนทั้งคู่ร่วมกันคิดตัดสินใจและเปิดเผยทุกเรื่องต่อกัน พวกเขามีความชื่นชมเคารพรักกันอีกทั้งยังใช้ชีวิตในรูปแบบที่ทั้งสองต่างให้อิสระซึ่งกันและกันที่จะมีคู่รักคนอื่น ๆ อีกในชีวิต สำหรับฟรองซัวส์แล้วเธอมีความเชื่อมั่นในความรักและมิตรภาพของพวกเขาามาก

ปีแอร์และฟรองซัวส์พบกับซาเวียร์ (Xavière) ที่เมืองรูออง (Rouen) ฟรองซัวส์ได้ชวนซาเวียร์ให้มาพักด้วยกันที่ปารีสเพื่อให้ซาเวียร์หางานทำเพื่อการพึ่งพาตนเองโดยปีแอร์เห็นดีด้วยที่จะสนับสนุนเรื่องการเงินให้กับซาเวียร์ในขณะที่ยังไม่สามารถหาเลี้ยงตนเองได้ โดยให้พักอยู่ที่โรงแรมเดียวกับที่พวกเขาพัก แต่ด้วยนิสัยที่อึดอันเอาแต่ใจและการไม่เคยทำพึ่งตนเองซาเวียร์จึงปฏิเสธคำแนะนำเรื่องการทำงานจากฟรองซัวส์ เพราะซาเวียร์มักคิดฝันถึงเวทีการแสดงโดยมิได้ปฏิบัติจริง ซาเวียร์รู้สึกไม่พอใจที่เห็นปีแอร์และฟรองซัวส์ทำงานสร้างสรรค์อย่างหนักและสม่ำเสมอทั้งนี้เพราะซาเวียร์เกียจคร้านและไม่สามารถจัดการดูแลชีวิตตนเองได้จึงต้องพึ่งพาผู้อื่นรวมทั้งมอบชีวิตไว้ให้อยู่ในความดูแลของฟรองซัวส์ตลอดเวลา นอกจากนี้เธอเฝ้าสังเกตเห็นความรักและความใส่ใจที่ปีแอร์และฟรองซัวส์มีให้แก่กันด้วยความไม่พอใจ

ฟรองซัวส์ต้องการฝึกซาเวียร์ให้คุ้นเคยกับการใช้ชีวิตแบบชาวปารีส ในตอนต้นเธอคิดว่าคงดูแลจัดการซาเวียร์ได้ไม่ยากนัก แต่ภายหลังพบว่านิสัยที่อึดอันและเอาแต่ใจตนเองของซาเวียร์เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ซาเวียร์ไม่สามารถหางานหรือทำงานใดได้ดี นอกจากนี้ฟรองซัวส์พบว่าปีแอร์เริ่มหลงรักซาเวียร์ในฐานะคู่รักเพราะนิสัยที่แปลกของซาเวียร์ เขากระตือรือร้นที่

จะสอนหญิงสาวผู้ไม่มีความรู้ในงานวรรณกรรมและการแสดงรวมทั้งสอนให้เห็นความน่าสนใจของชีวิตช่วงกลางคืนของชาวปารีส การที่มีซาเวียร์เข้ามาอยู่ในชีวิตของพวกเขาเองที่ทำให้ฟรองซัวส์ขาดอิสระและเกิดความกังวล

หลังจากที่ทราบว่าปีแอร์และซาเวียร์เกิดความรักขึ้นต่อกัน ฟรองซัวส์ก็ตระหนักดีว่าเธอมีได้ใจกว้างและทนอดจลาที่ปีแอร์เอาใจใส่ซาเวียร์ไม่ได้ถึงขั้นล้มป่วยลงเป็นสัปดาห์และต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาล ช่วงนี้เองเป็นช่วงที่ปีแอร์ยิ่งได้ใกล้ชิดกับซาเวียร์มากยิ่งขึ้น ต่อมาฟรองซัวส์ได้เสนอรูปแบบการดำเนินชีวิตร่วมกันสามคนโดยแต่ละฝ่ายต่างอยู่ในฐานะเท่าเทียมกันมีความสัมพันธ์กันอย่างเปิดเผยทั้งปีแอร์และซาเวียร์ได้ตอบรับเรื่องรูปแบบการดำเนินชีวิตแบบนี้ ทว่ารูปการณ์มิได้ดำเนินไปราบรื่นดังที่คิดไว้เนื่องด้วยแต่ละคนต่างต้องการเป็นตัวของตัวเองจึงมีอาจยอมรับข้อเรียกร้องของอีกสองฝ่ายได้ โดยที่ซาเวียร์เป็นผู้ทำลายความสัมพันธ์นี้ด้วยการไปมีความสัมพันธ์กับเจอร์เบิร์ตซึ่งทำให้ปีแอร์เกิดความไม่พอใจ ในขณะที่เดียวกันนั่นเองฟรองซัวส์เริ่มก้าวเข้าไปมีความสัมพันธ์กับเจอร์เบิร์ตที่ซาเวียร์หลงรักอยู่เช่นกัน เมื่อซาเวียร์ทราบความจริงฟรองซัวส์ก็รู้สึกทนไม่ได้เพราะฟรองซัวส์ไม่ต้องการให้ซาเวียร์เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับเธอประกอบกับฟรองซัวส์หมดความอดทนต่อนิสัยของซาเวียร์ จึงตัดสินใจฆ่าซาเวียร์

นวนิยายเรื่อง *เดอะ เบล จาร์* เอสเธอร์ กรีนวูด (Esther Greenwood) ชนะการแข่งขันจากนิตยสารแพชั่นให้เข้ามาดูงานในกองบรรณาธิการของนิตยสารและได้รับเงินสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายทั้งหมดในขณะที่อยู่ในนิวยอร์กเป็นเวลา 1 เดือน เธอได้รับประสบการณ์จากบรรณาธิการของนิตยสารผู้หญิงรวมทั้งได้รับการเลี้ยงต้อนรับอย่างเป็นทางการสำหรับผู้ชนะการแข่งขัน ในงานเลี้ยงต้อนรับผู้ชนะการแข่งขันเอสเธอร์และเพื่อนคนอื่นเกิดอาการท้องร่วงอย่างกะทันหันเนื่องจากอาหารเป็นพิษยกเว้นดอรีน (Doreen) เพื่อนที่เข้ามาดูงานเช่นกันแต่ไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยงรับประทานอาหารกลางวันด้วยเพราะแยกไปหาเพื่อนชาย เอสเธอร์ไม่มีความสุขในนิวยอร์กและรู้สึกเสียเวลาไปเปล่าประโยชน์ นอกจากนี้เธอได้รับเชิญออกไปรับประทานอาหารเย็นกับคอนสแตนติน (Constantin) ล่ามหนุ่มรูปงามจากยูเอ็น (UN) และเป็นคนรู้จักของแม่คนรักเก่าของเธอ เอสเธอร์หวังให้คอนสแตนตินหลงรักเธอแต่เขากลับไม่แสดงความรู้สึกจึงทำให้เธอรู้สึกเสียใจ

ในเรื่องมีการเล่าย้อนหลังไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับบัดดี้ วิลลาร์ด (Buddy Willard) ผู้ชายที่เธอรู้จักตั้งแต่วัยเด็กเพราะเป็นลูกชายของเพื่อนสนิทแม่ เธอเล่าให้ฟังว่าบัดดี้ได้พบกับเธอในขณะที่เขามาเป็นคู่เต้นรำของโจแอน (Joan) เพื่อนของเอสเธอร์ในงานเต้นรำของวิทยาลัย หลังจากนั้นเอสเธอร์ได้พบกับเขาบ่อยขึ้นและคนทั้งคู่เริ่มคบหากันเป็นความรัก ต่อมาภายหลังเอสเธอร์ได้รับทราบว่าเขาเคยมีความสัมพันธ์กับพนักงานเสิร์ฟสาวในขณะที่เขาปฏิบัติตัวเหมือนเป็นคนดีมีศีลธรรมพร้อมกับแสดงให้เอสเธอร์เข้าใจว่าตนไม่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาก่อน เธอรู้สึกผิดหวังเพราะลักษณะหน้าไหว้หลังหลอกของเขา เอสเธอร์เริ่มแสดงท่าทีเหินห่างแม้เขาจะยังติดต่อมาหาเธออยู่เสมอ เอสเธอร์จึงตั้งใจค้นหาผู้ชายที่ดีมีความจริงใจและไม่เสแสร้งเพราะมองว่าการกระทำของบัดดี้คือการแสดงความหลอกลวง

สำหรับเหตุการณ์ในนิวยอร์ก เอสเธอร์ตัดสินใจไปงานสังสรรค์กับดอรีนก่อนเดินทางไปออกจากนิวยอร์ก เธอได้พบเพื่อนใหม่ที่เข้ามาสนิทสนมกับเธอคือ มาโคร (Macro) เธอไม่คิดว่าผู้ชายเพียงจะสูญเสียคนรักไปจะคิดร้ายถึงขนาดที่จะข่มขืนเอสเธอร์แต่เอสเธอร์ก็หนีรอดมาได้ ช่วงเดินทางกลับจากนิวยอร์กเอสเธอร์รู้สึกผิดหวังอย่างมากที่ทราบว่าไม่ได้รับการตอบรับจากคอร์สภาคเรียนฤดูร้อนซึ่งเธอมีความตั้งใจที่จะเรียนวิชานั้นอย่างมาก เธอเริ่มเครียดทำให้อนอนหลับและไม่สามารถอ่านหรือเขียนหนังสือได้ แม้จึงพาเธอไปพบจิตแพทย์ชื่อดอกเตอร์กอร์ดอนซึ่งวินิจฉัยให้เอสเธอร์เข้ารับการบำบัดด้วยวิธีช็อตด้วยไฟฟ้า เอสเธอร์ปฏิเสธที่จะเข้ารับการรักษาและต้องการฆ่าตัวตาย เธอเลือกฆ่าตัวตายด้วยวิธีทานยานอนหลับจำนวนมากแต่เธอถูกนำส่งโรงพยาบาลได้ทันเวลาหลังจากได้รับการรักษาปรากฏว่าร่างกายเธอเป็นปกติแต่สมองยังมีนงงอยู่

ต่อมาเอสเธอร์ได้เปลี่ยนมาอยู่ในความดูแลของจิตแพทย์หญิงชื่อดอกเตอร์นอแลน ซึ่งพยายามทำความเข้าใจเอสเธอร์ทำให้เอสเธอร์เริ่มมีอาการดีขึ้นและได้พบคนไข้รายใหม่ของโรงพยาบาลคือ โจแอน เพื่อนผู้หญิงของเธอซึ่งเคยคบหาฉันคู่รักกับบัดดี้ วิลลาร์ด ก่อนที่เฝ้าจะคบกับเอสเธอร์ แต่ในขณะนี้โจแอนเปลี่ยนความรู้สึกโดยหันมารักผู้หญิงมากกว่าผู้ชายและแสดงตัวว่าหลงรักเอสเธอร์ ทำให้เอสเธอร์พยายามไม่พบหน้าโจแอน ต่อมาภายหลังอาการของโจแอนดีขึ้นและได้รับอนุญาตให้พักรักษาตัวนอกโรงพยาบาล สำหรับอาการของเอสเธอร์ก็ดีขึ้นแต่ท้ายที่สุดเธอต้องเข้ารับการรักษาแบบช็อตไฟฟ้าด้วย แต่เพราะได้รับการดูแลอย่างดีการรักษาคั้งนี้จึงไม่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของเธอมากนัก ในช่วงเวลานั้นเองเธอได้พบอาจารย์ผู้มีเสน่ห์คนหนึ่งในเมืองและเธอตัดสินใจเลือกที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเขา การสูญเสียความบริสุทธิ์ทำให้เธอมีอาการเลือดไหลไม่หยุด เธอได้ไปขอความช่วยเหลือจากโจแอน โจแอนพาเธอไปโรงพยาบาลเอสเธอร์ได้รับการรักษาจนกระทั่งอาการดีขึ้น แม้ว่าเธอจะพยายามปกปิดสาเหตุของเรื่องนี้กับโจแอนแต่โจแอนก็ทราบว่าเลือดออกของเอสเธอร์ไม่ใช่การมีประจำเดือนแต่เป็นผลจากการมีเพศสัมพันธ์ ต่อมาอาการของโจแอนแยลงและท้ายที่สุดเธอได้ฆ่าตัวตาย เอสเธอร์มีความรู้สึกว่าเป็นต้นเหตุทำให้โจแอนฆ่าตัวตาย ในตอนท้ายของเรื่องเอสเธอร์เตรียมตัวเข้าพบคณะกรรมการแพทย์ซึ่งจะตัดสินใจว่าเธอพร้อมหรือไม่กับการกลับไปสู่โลกแห่งความเป็นจริง

นวนิยายเรื่อง *วาย อีส แดร์ ซอลด์ อิน เดอะ ซี?* ตัวละครเอกหญิงผู้เล่าเรื่องไม่มีชื่อและนามสกุล เธอเรียกแทนตัวเองว่า "ฉัน" เล่าว่าอยู่ในครอบครัวชนชั้นกลาง มีฐานะดี ได้รับการศึกษาดีพอสมควร พ่อมีอาชีพเป็นหมอ แม่ทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน ทุกคนในครอบครัวมีชีวิตอยู่ได้คำสั่งของพ่อ สำหรับตัวเธอเองต้องตกอยู่ใต้อำนาจของทั้งพ่อและแม่ ทุกคนในครอบครัวเห็นดีด้วยที่จะให้ลูกสาวได้แต่งงานกับโรล์ฟ (Rolf) วิศวกรหนุ่มจากครอบครัวที่มีชื่อเสียงและจบการศึกษาในระดับปริญญาเอกด้วยคุณสมบัติอันเพียบพร้อม ได้เกรดดีเยี่ยมและมีอนาคตก้าวไกลมากกว่าที่จะให้โอกาสลูกสาวได้เลือกตัดสินใจหาคู่ครองด้วยตนเองเนื่องจากคนในครอบครัวเกรงว่าเธอจะไปใช้ชีวิตกับชายหนุ่มอีกคนหนึ่งผู้เต็มไปด้วยอุดมการณ์แต่มองไม่เห็นอนาคตที่ดี แม้เขาจะเป็นคนที่เข้ากันได้และเข้าใจเธอดีที่สุด ในที่สุดเธอก็ต้องแต่งงานกับโรล์ฟซึ่งรู้จักและเป็นเพื่อนที่ดีกับเธอมาตั้งแต่เด็กเพราะความสนิมสนมของทั้งสองครอบครัว แต่เธอก็ยังไม่เคยมีความรักอันคู่รักกับโรล์ฟแต่อย่างไร

ภายในพิธีแต่งงานระหว่าง "ฉัน" และโรล์ฟ เธอทำทุกอย่างตามรูปแบบที่สังคมกำหนดในฐานะเจ้าสาว เมื่อถูกถามว่า "ยินยอมจะแต่งงานกับโรล์ฟไหม" เธอตอบคำถามที่ขัดกับความรู้สึกของตัวเองว่า "ใช่ ฉันยินยอม" แต่ในใจของเธอกลับคิดถึงคำว่า "ไม่" เพราะตัวเธอเองเริ่มไม่แน่ใจความรู้สึกของตัวเองตั้งแต่นั้น เจ้าบ่าวเจ้าสาวไปฉลองงานแต่งงานด้วยการเดินทางไปประเทศสเปนเพื่อดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ ความขัดแย้งในชีวิตคู่ของทั้งสองได้เริ่มต้นโดยที่โรล์ฟมิได้รู้ตัวมาก่อน ที่นี้ทำให้ตัวละครเอกหญิงรู้สึกได้ถึงความแตกต่างระหว่างคนทั้งสองดังจะเห็นได้จากทัศนคติ การดำเนินชีวิต การมองโลกของทั้งสองแตกต่างกัน เมื่อกลับมาถึงบ้านโรล์ฟเริ่มต้นชีวิตคู่ด้วยการทำงานนอกบ้านและให้ภรรยาเป็นแม่บ้าน ความเบื่อหน่ายและความไม่เข้าใจในความต้องการของกันและกันทำให้ตัวละครเอกหญิงของเรื่องเริ่มคบกับผู้ชายอีกคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนของครอบครัวทั้งสอง คือ อัลเบิร์ต (Albert) ซึ่งประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เธอรู้สึกเข้ากันได้ดี รักและเข้าใจอัลเบิร์ตเพราะเขาจะเข้าใจความต้องการของเธอมากกว่าผู้เป็นสามี เธอจึงเลือกตัดสินใจที่จะมีลูกกับอัลเบิร์ตแต่เขากลับเป็นคนทำแท้งด้วยตัวเองเพราะเขาต้องการชีวิตครอบครัวที่อยู่กับภรรยาคนเดิม เขาไม่ต้องการสูญเสียครอบครัวเดิมซึ่งมีภรรยาที่ยังประโยชน์ให้กับเขาและไม่ต้องการให้ลูกรู้สึกสะเทือนใจ เรื่องจบลงด้วยการเลิกราระหว่างตัวละครเอกหญิงและอัลเบิร์ตรวมทั้งการหย่าขาดระหว่างเธอและโรล์ฟ เมื่อโรล์ฟไม่ได้เป็นสามีของเธออีกต่อไป เธอมีความสุขสบายใจและมีความรักให้ต่อโรล์ฟได้ เพราะสำหรับเธอแล้วเธอไม่ได้มีชีวิตแต่งงานที่มีความสุข เธอไม่ต้องการใช้ชีวิตในฐานะภรรยาของโรล์ฟซึ่งเป็นเพียงแม่บ้านคนหนึ่ง แต่เธอต้องการใช้ชีวิตด้วยตนเองด้วยการหางานทำเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยตัวเอง

นวนิยายเรื่อง *ลำเนาป่า* เป็นเรื่องราวสะท้อนความผูกพันอันแนบแน่นกับทัศนียภาพของป่าและภูเขาเสนอความคิดและความรู้สึกใหม่ผ่านตัวละครเอกหญิงเช่น ลำเนา หญิงสาวผู้หลงใหลการทำงาน ผู้เลือกที่จะทำในสิ่งที่คิดว่าเหมาะสมกับตัวเธอซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับหญิงสาวทั่วไปกล่าวคือ เธอเลือกใช้ชีวิตในดินแดนห่างไกลที่ไร้ซึ่งความเจริญ แต่สำหรับเธอที่แห่งนั้นคือสวรรค์สำหรับผู้มีจิตใจรักธรรมชาติและความบริสุทธิ์ของจิตใจมนุษย์ สิ่งนี้คือสิ่งสำคัญสำหรับเธอ นอกจากนี้เรื่องงานเธอยังเป็นผู้ที่ทรงนางองอาจในเรื่องความรักคือเธอเลือกใช้ชีวิตที่ไม่ยึดติดกับค่านิยมของคนในสังคม ผู้เขียนให้ลำเนาเป็นหญิงสาวผู้ "คิดด้วยสมอง ไม่ยินยอมให้สังคมลากจูงไปในทางที่หลอนไม่เห็นด้วย" เธอจึงมีทัศนคติในเรื่องการทำงานและความรักในรูปแบบที่แตกต่างจากคนอื่นในสังคม เธอมีความรักให้กับชด ชีระพิต โดยเขาได้ไปพบกับลำเนาบนยอดดอยและเขาหลงรักความเป็นตัวของตัวเองของลำเนา สำหรับลำเนาที่มีความเห็นต่อชดว่าเป็นผู้ชายที่มีอารมณ์อ่อนหวานผสมอยู่ในใจ

ชดทำงานอยู่กรุงเทพฯ และได้พบกับลำเนาในขณะที่ไปเที่ยวกับเพื่อน ความถูกใจและความผูกพันได้พัฒนามาเป็นความรักในที่สุด แต่หนุ่มสาวทั้งสองต้องประสบปัญหาการที่ต้องเลือกระหว่างงานและความรัก เพราะชดขอลำเนาแต่งงานและต้องการให้เธอมาใช้ชีวิตร่วมกับเขา ในฐานะสามีภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ลำเนายังคงยืนยันทัศนคติที่มีต่อเรื่องการจดทะเบียนสมรสหรือแม้แต่พิธีแต่งงานว่าเธอไม่เห็นความสำคัญของการผูกมัดกันทางกฎหมายนี้ เธอเห็นว่าการผูกพันทางใจน่าจะเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าสำหรับความรักของคนสองคน นอกจากนี้ลำเนายังรู้สึกเป็นห่วงงานในความรับผิดชอบอย่างมากโดยเธอเห็นว่าการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสนั้นเป็นหนทางที่ยังประโยชน์ต่อคนหมู่มาก จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อลำเนาพบว่าชดอยู่ในสภาพที่ทำให้เธอรู้สึกสงสาร เธอจึงตัดสินใจที่จะอยู่กับเขาเยี่ยงสามีภรรยาทั่วไปแต่ลำเนายังมีเงื่อนไขที่เธอยึดถืออยู่ตลอดว่า "สำหรับการอยู่ร่วมกัน เนาไม่เคยใส่ใจกับการประกาศตนเป็นเจ้าของบ้านเจ้าของคนหรือความต้องการเพียงหลักประกันทางสังคม มีพิธีกรตอง ไม่มีมันต่างกันตรงไหน"

ชดเองก็เข้าใจและยอมรับความคิดเธอ แต่ญาติผู้ใหญ่ฝ่ายชดโดยเฉพาะพี่สาวซึ่งยังมีค่านิยมเก่าจึงไม่อาจรับความคิดของการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันของหนุ่มสาวโดยไม่จดทะเบียนสมรสหรือมีพิธีแต่งงานได้ ทำให้ลำเนาเกิดความอึดอัดใจประกอบกับลำเนาเองก็นึกถึงและเป็นห่วงงานที่ทิ้งมา เธอเป็นห่วงเด็ก ๆ ที่เธอต้องสอนหนังสือ ดังนั้นเมื่อต้องตัดสินใจเลือกระหว่างการใช้ชีวิตตามรูปแบบที่สังคมกำหนดและการใช้ชีวิตตามความคิดความต้องการของตนเอง ลำเนาจึงตัดสินใจเลือกทิ้งเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยความเจริญทางด้านวัตถุและมีค่านิยมที่เข้ามากำหนดรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ตัดสินใจละทิ้งคนรักกลับไปเป็น "ลำเนาป่า" คนเดิม

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวจงจิต อนันต์คูศรี เกิดวันศุกร์ที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2515 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาวิชาโทภาษาฝรั่งเศส จาก คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2535 จากนั้นได้เข้าทำงานเป็นเลขานุการของรองอธิการบดีฝ่ายทรัพย์สินทางปัญญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นเวลาประมาณ 1 ปี จึงมาเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2537

